

C O M U N I C A C I Ó: Maria Canals

al tema:

"LA MÚSICA, ENSENYAMENT I PROFESSIÓ".

Jornada sobre la Cultura Musical i Educació.
Barcelona.

C O M U N I C A C I Ó: Maria Canals.

al tema: "LA MÚSICA, ENSENYAMENT I PROFESSIÓ".

-Jornada sobre la Cultura Musical i Educació.-

L'alumne que vol esdevenir Músic-Instrumentista professional.

L'edat bona de començar seriosament l'estudi d'un instrument (piano, violí, violoncel) oscil·la entre els sis i vuit anys. El que sol passar és que en aquesta edat ni el nen ni la seva família no poden saber el que ell voldrà o podrà esdevenir en el camp de la música en el transcurs del temps. És a dir, si el nen quan sigui gran voldrà fer de la música la seva professió o no.

A la gran majoria dels països han adoptat la mesura que l'edat de començar seriosament l'estudi del piano, violí, violoncel, no vagi més enllà dels vuit anys. D'aquesta manera si el nen vol, de gran, esdevenir músic de professió haurà començat en el moment adequat, i si només vol la música com un enriquiment cultural no li haurà fet cap mal haver començat de petit, sino tot el contrari.

Ara doncs, em centraré exclusivament en parlar -encara que em vegi obligada a fer-ho esquemàticament per raons òbvies- de la formació i els problemes en què es troba l'alumne que vol esdevenir músic-instrumentista amb caràcter professional.

Els problemes de la interpretació són evidents i comporten dos elements fonamentals en que es troba l'executant: l'obra a interpretar i la seguretat tècnica instrumental de l'obra. Només quan es té el domini d'aquests dos elements es pot dir que s'ha obtingut una bona interpretació artística. Cal insistir en aquestes veritats primeres, ja que sovint ens trobem dins la pràctica pedagògica en un determinat predomini d'un d'aquests dos elements en detriment de l'altre. La major part de les vegades la comprensió del contingut, de la "forma estètica", com se sol dir, queda relegada, cedint pas a la tècnica. L'altre error consisteix en subvalorar les dificultats tècniques i fer-se la il·lusió que la qüestió és "fer música". S'ha d'entendre ben clar que sense una tècnica professional i, com he dit, sense un veritable aprofundiment de la comprensió del contingut de l'obra musical, no es pot arribar mai a obtenir una bona interpretació artística. Únicament amb el domini complet d'aquests dos elements es poden obtenir interpretacions musicals dignes d'uns bons professionals.

El que acabo d'apuntar també es pot aplicar als nens, en la deguda proporció, ja que des dels principis se'ls pot ensenyar a que executin les peces i els estudis que estan al seu abast, tant amb la pulcritud tècnica deguda com, al mateix temps, mostrant -los la bellesa i el contingut de l'obra, per senzilla que sigui o que ho sembli. És a dir, el que cal és que l'alumne de petit i, més encara adolescent, sàpiga ja de quins elements preciosos disposarà durant tota la seva vida si es vol dedicar a la música.

.../...

Dit això em sembla que es pot entendre que es necessiten unes hores diàries per a l'estudi de l'instrument. Ja des dels primers cursos de l'estudi de la música s'ha de poder disposar de temps, que no és pas exhaustiu encara, però que sovint suposa ja una dificultat, especialment quan coincideix amb els darrers cursos de l'E.G.B. Ara bé, el problema es presenta greu en el moment que l'alumne ha de començar l'estudi del B.U.P., i que normalment coincideix amb l'edat en què l'alumne ja comença a veure clar, i en bastants casos ja té decidit, si vol fer de la música la seva professió.

Em pregunto, quines són les solucions que han adoptat en altres nacions. Precisament fa pocs mesos vaig convocar una reunió a casa meua per a saber-ho de manera directa, i també per a canviar impressions i poder projectar possibles adaptacions de tan important problema en el nostre país.

Assistits per la traductora Elisabeth Martínez i Guarro, els qui formarem aquesta reunió forem, enumerats per ordre alfabètic,: G. Cacalis, de Grècia, Director del Conservatori Pilot d'Atenes i representant de la Música de Grècia a la UNESCO.- M. Canals, de Barcelona.- C. Cebro, d'Uruguay, Pianista i Membre de Jurat de Concursos Internacionals.- T. Hayashi, del Japó, Director del Departament de Música del Conservatori Superior de Kobe i President de la Junta de la Societat Internacional de Schubert del Japó.- L. Mos-tacci, d'Itàlia, i Professor Superior del Conservatori de Bolònia.- R. Oranias, monjo i Organista de Montserrat.- J. Pernoo, de França, Director d'Orquestra i Director del Conservatori de Música, Declamació i Dansa de Bordeus.- M. Remei Ribelles, de Barcelona, Professora Superior d'Ars Nova de la nostra Ciutat (Membre de l'Associació Europea de Conservatoris i Acadèmies de Música).- J.M. Vivancos, Psicòleg escolar i Professor de Música.

El resultat va ser, per unanimitat, la constatació que a la majoria de les nacions ja està implantat el batxillerat adaptat per als estudiants de música. A França ja fa més de deu anys que funciona i els resultats són inmillorables. En canvi a Grècia, per exemple, encara no està resolt del tot, però es pot considerar com a imminent la seva implantació.

Per raons d'espai no puc allargar-me més sobre aquest problema tan viu i tan greu i apremiant pels nostres estudiants que volen dedicar-se a la música com una professió.

Jo que he format i formo part de jurat en moltíssims jurats de concursos internacionals d'arreu, a més del Concurs Internacional de la nostra Ciutat, puc donar testimoni del que manca als nostres joves instrumentistes. I que consti que em dol profundament perquè veig amb claretat el bé que se'ls podria fer implantant en el nostre país un Batxillerat Artístic-Musical, tal que els permeti poder dedicar el temps necessari per a l'estudi de la música. Cal, doncs, posar solució ràpida i eficaç, per part de les nostres autoritats corresponents, en ordre a resoldre aquest problema. Tinc sortosament ben entès que ja s'hi està treballant decididament. Esperem que en poguem recollir ben aviat els fruits, doncs a Catalunya no manquen, en potència, joves talents, que tindran també la gran responsabilitat de formar els talents de les pròximes generacions.

signat: Maria Canals,
Fundadora i Directora de L'Acadèmia
de Música Ars Nova, de Barcelona.

Barcelona, febrer del 1987.

Paranemin

L. L. B.

C O M U N I C A C I Ó: Maria Canals

al tema:

"LA MÚSICA, ENSENYAMENT I PROFESSIÓ".

Jornada sobre la Cultura Musical i Educació.
Barcelona.

C O M U N I C A C I Ó : Maria Canals.

al tema: "LA MÚSICA, ENSENYAMENT I PROFESSIÓ".

-Jornada sobre la Cultura Musical i Educació.-

L'alumne que vol esdevenir Músic-Instrumentista professional.

L'edat bona de començar seriosament l'estudi d'un instrument (piano, violí, violoncel) oscil·la entre els sis i vuit anys. El que sol passar és que en aquesta edat ni el nen ni la seva família no poden saber el que ell voldrà o podrà esdevenir en el camp de la música en el transcurs del temps. És a dir, si el nen quan sigui gran voldrà fer de la música la seva professió o no.

A la gran majoria dels països han adoptat la mesura que l'edat de començar seriosament l'estudi del piano, violí, violoncel, no vagi més enllà dels vuit anys. D'aquesta manera si el nen vol, de gran, esdevenir músic de professió haurà començat en el moment adequat, i si només vol la música com un enriquiment cultural no li haurà fet cap mal haver començat de petit, sino tot el contrari.

Ara doncs, em centraré exclusivament en parlar -encara que em vegi obligada a fer-ho esquemàticament per raons òbvies- de la formació i els problemes en què es troba l'alumne que vol esdevenir músic-instrumentista amb caràcter professional.

Els problemes de la interpretació són evidents i comporten dos elements fonamentals en que es troba l'executant: l'obra a interpretar i la seguretat tècnica instrumental de l'obra. Només quan es té el domini d'aquests dos elements es pot dir que s'ha obtingut una bona interpretació artística. Cal insistir en aquestes veritats primeres, ja que sovint ens trobem dins la pràctica pedagògica en un determinat predomini d'un d'aquests dos elements en detriment de l'altre. La major part de les vegades la comprensió del contingut, de la "forma estètica", com se sol dir, queda relegada, cedint pas a la tècnica. L'altre error consisteix en subvalorar les dificultats tècniques i fer-se la il·lusió que la qüestió és "fer música". S'ha d'entendre ben clar que sense una tècnica professional i, com he dit, sense un veritable aprofundiment de la comprensió del contingut de l'obra musical, no es pot arribar mai a obtenir una bona interpretació artística. Únicament amb el domini complet d'aquests dos elements es poden obtenir interpretacions musicals dignes d'uns bons professionals.

El que acabo d'apuntar també es pot aplicar als nens, en la deguda proporció, ja que des dels principis se'ls pot ensenyar a que executin les peces i els estudis que estan al seu abast, tant amb la pulcritud tècnica deguda com, al mateix temps, mostrant -los la bellesa i el contingut de l'obra, per senzilla que sigui o que ho sembli. És a dir, el que cal és que l'alumne de petit i, més encara adolescent, sàpiga ja de quins elements preciosos disposarà durant tota la seva vida si es vol dedicar a la música.

.../...

Dit això em sembla que es pot entendre que es necessiten unes hores diàries per a l'estudi de l'instrument. Ja des dels primers cursos de l'estudi de la música s'ha de poder disposar de temps, que no és pas exhaustiu encara, però que sovint suposa ja una dificultat, especialment quan coincideix amb els darrers cursos de l'E.G.B. Ara bé, el problema es presenta greu en el moment que l'alumne ha de començar l'estudi del B.U.P., i que normalment coincideix amb l'edat en què l'alumne ja comença a veure clar, i en bastants casos ja té decidit, si vol fer de la música la seva professió.

Em pregunto, quines són les solucions que han adoptat en altres nacions. Precisament fa pocs mesos vaig convocar una reunió a casa meua per a saber-ho de manera directa, i també per a canviar impressions i poder projectar possibles adaptacions de tan important problema en el nostre país.

Assistits per la traductora Elisabeth Martínez i Guarro, els qui formàrem aquesta reunió fórem, enumerats per ordre alfabètic,: G. Cacalis, de Grècia, Director del Conservatori Pilot d'Atenes i representant de la Música de Grècia a la UNESCO.- M. Canals, de Barcelona.- C. Cebro, d'Uruguay, Pianista i Membre de Jurat de Concursos Internacionals.- T. Hayashi, del Japó, Director del Departament de Música del Conservatori Superior de Kobe i President de la Junta de la Societat Internacional de Schubert del Japó.- L. Mos-tacci, d'Itàlia, i Professor Superior del Conservatori de Bolònia.- R. Oranias, monjo i Organista de Montserrat.- J. Pernoo, de França, Director d'Orquestra i Director del Conservatori de Música, Declamació i Dansa de Bordeus.- M. Remei Ribelles, de Barcelona, Professora Superior d'Ars Nova de la nostra Ciutat (Membre de l'Associació Europea de Conservatoris i Acadèmies de Música).- J.M. Vivancos, Psicòleg escolar i Professor de Música.

El resultat va ser, per unanimitat, la constatació que a la majoria de les nacions ja està implantat el batxillerat adaptat per als estudiants de música. A França ja fa més de deu anys que funciona i els resultats són inmillorables. En canvi a Grècia, per exemple, encara no està resolt del tot, però es pot considerar com a imminent la seva implantació.

Per raons d'espai no puc allargar-me més sobre aquest problema tan viu i tan greu i apremiant pels nostres estudiants que volen dedicar-se a la música com una professió.

Jo que he format i formo part de jurat en moltíssims jurats de concursos internacionals d'arreu, a més del Concurs Internacional de la nostra Ciutat, puc donar testimoni del que manca als nostres joves instrumentistes. I que consti que em dol profundament perquè veig amb claretat el bé que se'ls podria fer implantant en el nostre país un Batxillerat Artístic-Musical, tal que els permeti poder dedicar el temps necessari per a l'estudi de la música. Cal, doncs, posar solució ràpida i eficaç, per part de les nostres autoritats corresponents, en ordre a resoldre aquest problema. Tinc sortosament ben entès que ja s'hi està treballant decididament. Esperem que en poguem recollir ben aviat els fruits, doncs a Catalunya no manquen, en potència, joves talents, que tindran també la gran responsabilitat de formar els talents de les pròximes generacions.

signat: Maria Canals,
Fundadora i Directora de L'Acadèmia
de Música Ars Nova, de Barcelona.

Barcelona, febrer del 1987.

C O M U N I C A C I Ó: Maria Canals

al tema:

"LA MÚSICA, ENSENYAMENT I PROFESSIÓ".

Jornada sobre la Cultura Musical i Educació.
Barcelona.

C O M U N I C A C I Ó: Maria Canals.

al tema: "LA MÚSICA, ENSENYAMENT I PROFESSIÓ".

-Jornada sobre la Cultura Musical i Educació.-

L'alumne que vol esdevenir Músic-Instrumentista professional.

L'edat bona de començar seriosament l'estudi d'un instrument (piano, violí, violoncel) oscil·la entre els sis i vuit anys. El que sol passar és que en aquesta edat ni el nen ni la seva família no poden saber el que ell voldrà o podrà esdevenir en el camp de la música en el transcurs del temps. És a dir, si el nen quan sigui gran voldrà fer de la música la seva professió o no.

A la gran majoria dels països han adoptat la mesura que l'edat de començar seriosament l'estudi del piano, violí, violoncel, no vagi més enllà dels vuit anys. D'aquesta manera si el nen vol, de gran, esdevenir músic de professió haurà començat en el moment adequat, i si només vol la música com un enriquiment cultural no li haurà fet cap mal haver començat de petit, sino tot el contrari.

Ara doncs, em centraré exclusivament en parlar -encara que em vegi obligada a fer-ho esquemàticament per raons òbvies- de la formació i els problemes en què es troba l'alumne que vol esdevenir músic-instrumentista amb caràcter professional.

Els problemes de la interpretació són evidents i comporten dos elements fonamentals en que es troba l'executant: l'obra a interpretar i la seguretat tècnica instrumental de l'obra. Només quan es té el domini d'aquests dos elements es pot dir que s'ha obtingut una bona interpretació artística. Cal insistir en aquestes veritats primeres, ja que sovint ens trobem dins la pràctica pedagògica en un determinat predomini d'un d'aquests dos elements en detriment de l'altre. La major part de les vegades la comprensió del contingut, de la "forma estètica", com se sol dir, queda relegada, cedint pas a la tècnica. L'altre error consisteix en subvalorar les dificultats tècniques i fer-se la il·lusió que la qüestió és "fer música". S'ha d'entendre ben clar que sense una tècnica professional i, com he dit, sense un veritable aprofundiment de la comprensió del contingut de l'obra musical, no es pot arribar mai a obtenir una bona interpretació artística. Únicament amb el domini complet d'aquests dos elements es poden obtenir interpretacions musicals dignes d'uns bons professionals.

El que acabo d'apuntar també es pot aplicar als nens, en la deguda proporció, ja que des dels principis se'ls pot ensenyar a que executin les peces i els estudis que estan al seu abast, tant amb la pulcritud tècnica deguda com, al mateix temps, mostrant-los la bellesa i el contingut de l'obra, per senzilla que sigui o que ho sembli. És a dir, el que cal és que l'alumne de petit i, més encara adolescent, sàpiga ja de quins elements preciosos disposarà durant tota la seva vida si es vol dedicar a la música.

.../...

Dit això em sembla que es pot entendre que es necessiten unes hores diàries per a l'estudi de l'instrument. Ja des dels primers cursos de l'estudi de la música s'ha de poder disposar de temps, que no és pas exhaustiu encara, però que sovint suposa ja una dificultat, especialment quan coincideix amb els darrers cursos de l'E.G.B. Ara bé, el problema es presenta greu en el moment que l'alumne ha de començar l'estudi del B.U.P., i que normalment coincideix amb l'edat en què l'alumne ja comença a veure clar, i en bastants casos ja té decidit, si vol fer de la música la seva professió.

Em pregunto, quines són les solucions que han adoptat en altres nacions. Precisament fa pocs mesos vaig convocar una reunió a casa meua per a saber-ho de manera directa, i també per a canviar impressions i poder projectar possibles adaptacions de tan important problema en el nostre país.

Assistits per la traductora Elisabeth Martínez i Guarro, els qui formarem aquesta reunió fórem, enumerats per ordre alfabètic,: G. Cacalis, de Grècia, Director del Conservatori Pilot d'Atenes i representant de la Música de Grècia a la UNESCO.- M. Canals, de Barcelona.- C. Cebro, d'Uruguay, Pianista i Membre de Jurat de Concursos Internacionals.- T. Hayashi, del Japó, Director del Departament de Música del Conservatori Superior de Kobe i President de la Junta de la Societat Internacional de Schubert del Japó.- L. Mos-tacci, d'Itàlia, i Professor Superior del Conservatori de Bolònia.- R. Oranias, monjo i Organista de Montserrat.- J. Pernoo, de França, Director d'Orquestra i Director del Conservatori de Música, Declamació i Dansa de Bordeus.- M. Remei Ribelles, de Barcelona, Professora Superior d'Ars Nova de la nostra Ciutat (Membre de l'Associació Europea de Conservatoris i Acadèmies de Música).- J.M. Vivancos, Psicòleg escolar i Professor de Música.

El resultat va ser, per unanimitat, la constatació que a la majoria de les nacions ja està implantat el batxillerat adaptat per als estudiants de música. A França ja fa més de deu anys que funciona i els resultats són inmillorables. En canvi a Grècia, per exemple, encara no està resolt del tot, però es pot considerar com a imminent la seva implantació.

Per raons d'espai no puc allargar-me més sobre aquest problema tan viu i tan greu i apremiant pels nostres estudiants que volen dedicar-se a la música com una professió.

Jo que he format i formo part de jurat en moltíssims jurats de concursos internacionals d'arreu, a més del Concurs Internacional de la nostra Ciutat, puc donar testimoni del que manca als nostres joves instrumentistes. I que consti que em dol profundament perquè veig amb claretat el bé que se'ls podria fer implantant en el nostre país un Batxillerat Artístic-Musical, tal que els permeti poder dedicar el temps necessari per a l'estudi de la música. Cal, doncs, posar solució ràpida i eficaç, per part de les nostres autoritats corresponents, en ordre a resoldre aquest problema. Tinc sortosament ben entès que ja s'hi està treballant decididament. Esperem que en poguem recollir ben aviat els fruits, doncs a Catalunya no manquen, en potència, joves talents, que tindran també la gran responsabilitat de formar els talents de les pròximes generacions.

signat: Maria Canals,
Fundadora i Directora de L'Acadèmia
de Música Ars Nova, de Barcelona.

Barcelona, febrer del 1987.